

sree nekoliko umirilo. Šla sta s Pepetom domóv in tako sklenila, da bi bil Blaže lahko živel še dolgo vrsto let, ko bi bila ona dva bolj previdna. Zato sta rekla, da hočeta moliti za rajnika in prositi odpuščenja. Ali Blažetu se je predobro godilo med angeli, da bi držal jezo, katere še nikdar imel ni v svojem srci. Bog jima pa tudi ni štel v zló, ker nista zakrivila Blažetove smrti iz hudobije, marveč iz nevednosti.

Vojak in starka.

Vojak: Kaj delaš tù, dobra starka? Nova polena mečeš na ogenj? Prihrani si jih! Jaz sem se vže posušil, niti ne zebe me več. — Ona ga neče slišati. Poleno za polenom poklada na ogenj, pripravlja večerjo in govori: „Pogrejte se vojak, le pogrejte se!“

Vojak: Dobra starka, ne trudite se z večerjo, jaz nissem lačen. Spravi zá-se gnjatnico in vino, jedel sem juho na zadnji postaji. Čemu ta prt? To je prelepo zá-me!

Starka ga ne sliši. Odreže mu kruha natoči mu kupico vina in govori:

„Okrepčajte se vojak, le okrepčajte se!“

„Dobra starka,“ povzáme zopet vojak, „za koga so te rjuhe? Ali nimate hleva? Nimate — li slame za ležišče? Spál bodem na njej, kakor kralj!“

Starka se ne dá prekiniti. Razgrinja vlakno na posteljo, urejuje blazine na njej in govori:

„Pojte počivat, vojak, pojte počivat!“

Dan napóči in ž njim čas vojakovega odhoda.

Nú, z Bogom, dobra žena! poslavlja se vojak. — A kaj je to? Torba mi je danes težja, kakor včera. Oj, dobra, gostoljubna žena, čemu tolika pozornost? —

S solznimi očmi nasmèhne se mu starka in odvrne: „Moj sin je vojak, kakor ti!“

J. M.

Prazna želja.

Pro morji širnem ladja plava,
Brdák mladenič v njej sedí,
Veselje ga izpreletáva,
V domovje ljubljeno hití.

V tujini bil je mnoga leta,
Domóv si vedno je želèl,
Tam ima starega očeta,
Ki bode ga objet hitèl.

V obližje dóma vže pripluje,
Ko zabesní vihár strašán —
Ob skali ladja se razsuje
Sin v morji najde — grob hladán . . .

Janko Leban.

